

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci konkurzu na majetok úpadcu: **H. a. s. v likvidácii**, Č. č. X. X. P. IČO: X. s ustanovenou správkyňou konkurznej podstaty JUDr. K. Ž. M. č. X. X. B., **o rozvrhu speňaženého majetku z podstaty**, na odvolanie veriteľa T. so sídlom K. X. E. X. A. P.C. X. N. C., proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. januára 2009 č. k. 5 K 218/99-780, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. januára 2009 č. k. 5 K 218/99-780 **p o t v r d z u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa rozhodol o rozvrhu speňaženého majetku z konkurznej podstaty tak, že určil na doplatenie odmeny a výdavkov správcu konkurznej podstaty priznaných spolu vo výške 18 836,13 EUR (567 457,27 Sk) sumu vo výške 2 625,28 EUR (79 089,27 Sk). Na oddelených veriteľov určil sumu vo výške 84 273,41 EUR (2 538 820,77 Sk), ktorú určil vyplatiť nasledovne: Oddelený veriteľ G. C., záložný veriteľ 1, s uznanou pohľadávkou v celkovej výške 876 744,31 EUR (26 412 799,00 Sk) bude uspokojený sumou vo výške 84 273,41 EUR (2 538 820,77 Sk). V neuspokojenej časti prechádza pohľadávka medzi ostatné pohľadávky zaradené do 4. triedy. Oddelený veriteľ T. C., záložný veriteľ 2, s uznanou pohľadávkou vo výške 1 037 223,06 EUR (31 247 382,-Sk) nebude uspokojený z dôvodu nedostatku finančných prostriedkov získaných predajom predmetu zálohu. Neuspokojená pohľadávka prechádza medzi ostatné pohľadávky zaradené v 4. triede. Na pohľadávky 1. triedy určil uspokojenie

v plnej výške sumou 4 071,93 EUR (122 671,-Sk): Ľ. N. D. pohľadávky 2. triedy budú uspokojené pomerne sumou 17 278,81 EUR (520 541,48 Sk): Obec P. 962,43 EUR (28 994,16Sk), KÚ život. prostredia, N. 16 181,61 EUR (7 487 487,10 Sk/), S. a. s., B. 50,11 EUR (1 509,57 Sk), S. a. s., B. 84,67 EUR (2 550,65 Sk). Pohľadávky veriteľov, podľa vo výroku uvedeného zoznamu, uznané a zaradené do 3. a 4. triedy určil ako neuspokojené z dôvodu nedostatku finančných prostriedkov.

V odôvodnení uznesenia súd prvého stupňa uviedol, že uznesením zo dňa 18. 02. 2008 súd schválil konečnú správu, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 03. 04. 2008. Ďalej uviedol, že podľa zmeny návrhu rozvrhového uznesenia správkyne konkurznej podstaty doručenému súdu dňa 29. 01. 2009 bolo potrebné vydať výťažok zo speňaženia oddelenému veriteľovi, uspokojiť v plnej výške nárok veriteľa s pohľadávkou uznanou v prvej triede a pomerne uspokojiť nároky veriteľov s pohľadávkami uznanými v druhej triede. Suma určená v konečnej správe na uspokojenie veriteľov vo výške 105 723,74 EUR (3 185 033,25 Sk), bola ku dňu predloženia zmeny návrhu na vydanie rozvrhového uznesenia znížená na sumu 105 624,15 EUR (3 182 033,25 Sk), ktorá predstavuje uhradenú pohľadávku proti podstate vo výške 99,58 EUR (3 000,-Sk) uplatnenú Justičnou pokladnicou ako trovy štátu. Tento nárok správca nepoprel a bol priznaný v rámci schválenej konečnej správy ako pohľadávka podľa § 31 ods. 3 písm. a) ZKV. Súdny poplatok za konkurzné konanie vo výške 1 991,64 EUR (60 000,-Sk) bol uhradený správcom konkurznej podstaty dňa 28. 03. 2008. Na uspokojenie nároku oddeleného veriteľa v prvom poradí pripadla suma vo výške 84 273,41 EUR (2 538 820,77 Sk). Pohľadávka veriteľa č. zv. 60 uznaná v prvej triede bude uspokojená v plnej výške 4 071,93 EUR (122 671,-Sk). Nároky veriteľov uznané v druhej triede budú uspokojené pomerne, a to sumou 17 278,81 EUR (520 541,48 Sk). Na uspokojenie pohľadávok veriteľov uznaných v tretej a štvrtej triede nezostali žiadne finančné prostriedky. a preto tieto nároky uspokojené nebudú.

Proti tomuto uzneseniu podal odvolanie veriteľ T. navrhol napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Namietol, že súd prvého stupňa nesprávne vyhodnotil poradie oddelených veriteľov, keď priznal spoločnosti G. prednosť oddeleného uspokojenia z dôvodu zabezpečenia jeho pohľadávky skôr zriadeným záložným právom, ako mala záložné právo zriadené spoločnosť T. Poukázal na to, že záložná zmluva z roku 1993 nemôže zabezpečovať pohľadávku z úveru poskytnutého

v roku 1996, iba ak by sa preukázateľne jednalo o nováciu pôvodných záväzkov, pričom túto skutočnosť ani G. ani správca konkurznej podstaty v rámci dokazovania nepreukázali, ktorú námietku odvolateľ namietol už v predchádzajúcom odvolaní. Záložná zmluva č. 156-I/S-19/93 zo dňa 09. 12. 1993 zabezpečovala pohľadávku z úverových zmlúv č. I/K-9/93 na obežné prostriedky, č. I/S-51/93 na zásoby a č. I/S-19/93 na veľkú privatizáciu (t.j. zaplatenie časti kúpnej ceny za predaj majetku podľa zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby). V. a. s. prihlásila v konkurznom konaní úpadcu pohľadávku z Úverovej zmluvy č. 2/1996 Two Step Loan zo dňa 21. 11. 1996, pričom si uplatnila zabezpečenie pohľadávky okrem iného aj vyššie uvedenou záložnou zmluvou. úverovej zmluve č. 2/1996 Two Step Loan nie je uvedené žiadne vyhlásenie resp. dohoda zmluvných strán, z ktorej by nepochybne vyplývalo, že by sa malo jednať o prevzatie záväzkov z predchádzajúcich úverových zmlúv; naopak, z čl. I. predmet zmluvy je úplne zrejmé, že „na základe žiadosti klienta zo dňa 30. 09. 1996 sa banka zaväzuje poskytnúť úver zo zdrojov Two Step Loan na prestavbu a rekonštrukciu kotolne“. Z predmetu úverovej zmluvy teda vyplýva, že sa jedná o poskytnutie nového úveru. Z Dodatku č. 6 k záložnej zmluve č. 156-I/S-19/93 zo dňa 09. 12. 1993, na ktorý sa G. odvoláva, nevyplýva, že by toto záložné právo malo zabezpečiť neskôr poskytnutý úver z dôvodu nahradenia pôvodných záväzkov novým záväzkom. Ďalej uviedol, že nakoľko pohľadávky z úverových zmlúv z roku 1993 nie sú prihlásené v konkurznom konaní, oprávnené sa odvolateľ domnieva, že tieto zanikli a teda muselo zaniknúť aj záložné právo, ktoré tieto pohľadávky zabezpečovalo, bez ohľadu na to, či záložný veriteľ opomenul vykonať výmaz záložného práva v katastri nehnuteľností.

Správkyňa konkurznej podstaty vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že určila ako prvého v poradí veriteľa G. I. Na prieskumnom pojednávaní, resp. v stanovenej lehote nárok spoločnosti G. popretý nebol. V prípade úverovej zmluvy číslo 2/1996 Two Step Loan zo dňa 21.11.1996 mohlo ísť o tzv. nováciu, teda dohodu o nahradení záväzku novým záväzkom, čo potvrdzuje aj skutočnosť, že pôvodná záložná zmluva číslo č. 156-I/S-19/93 zo dňa 09. 12. 1993 mala niekoľko dodatkov, pričom v Dodatku číslo 6 k záložnej zmluve zo dňa 27. 03. 1998 bol zmenený obsah článku I., bod 1 zmluvy tak, že predmetom zmluvy je zriadenie záložného práva v prospech záložného veriteľa na zabezpečenie pohľadávok z úverov: úverová zmluva číslo 2/1996 Two Step Loan zo dňa 21. 11. 1996 v celkovej sume 12 950 000,-Sk a úverová zmluva číslo 40/1998/I zo dňa 27.

03. 1998, kde zmluvné strany spresnili špecifikáciu zabezpečovaných úverov, pričom v článku VIII. Záverečné ustanovenia, bod 1.2. je dohodnuté, že záväzky z tejto zmluvy o úvere sú zabezpečené záložným právom podľa záložnej zmluvy č. 156-1/S-19/93 zo dňa 09. 12. 1993.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) prejednal vec v rozsahu podľa ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a po prejednaní odvolania bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 1, 2 O. s. p. dospel k záveru, že odvolanie veriteľa T. C. nie je dôvodné.

Podľa ust. § 30 ods. 1, 2, 3 zák. č. 328/1991 Zb. v znení platnom v čase začatia konania po právoplatnosti uznesenia o schválení konečnej správy a vyúčtovaní odmeny a výdavkov vydá súd rozvrhové uznesenie. Rozvrhové uznesenie sa doručí účastníkom s výnimkou konkurzných veriteľov, ktorých nároky už boli plne uspokojené.

Odvolací súd na odvolanie veriteľa T. C. zaujal stanovisko v predchádzajúcom rozhodnutí vo veci pod sp. zn. 2 Obo 119/2008, v ktorom uviedol, že návratnosť úveru poskytnutého V. úverovou zmluvou č. 2/1996 zabezpečovalo záložné právo zriadené záložnou zmluvou č. 90/96 zo dňa 21. 11. 1996 a predmetom zálohu bola administratívna budova na parc. č. X. V úverovej zmluve sa ako zabezpečenie úveru uvádza aj parc. č. X. a X. a s odvolaním sa na záložnú zmluvu zo dňa 09. 11. 1993. Okolnosti, že úverová zmluva č. 2/1996, ktorá znela na sumu 12 950 000,-Sk ako strednodobý rozvojový úver na prestavbu a rekonštrukciu kotolne (podľa LV parc. č. X.) a že v úverovej zmluve č. 156/1993 z 31. 12. 1993 išlo o sumu 14 740 000,-Sk na obežné prostriedky na zásoby a veľkú privatizáciu, s prihliadnutím na skutočnosť, že k výmazu záložného práva vloženého dňa 14. 12. 1993 nedošlo, ako aj na odvolanie sa na toto záložné právo v úverovej zmluve č. 2/1996 svedčia o správnosti názoru, že išlo o nováciu podľa § 570 až 572 Obč. zák. V ďalšom konaní neboli zistené a preukázané žiadne nové skutočnosti, ktoré by zaujatý názor odvolacieho súdu zmenili.

Z uvedeného dôvodu odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v zmysle ust. § 219 ods. 1, 2 O. s. p. ako vecne správne potvrdil.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 22. apríla 2009

JUDr. Jozef Štefanko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: M. N.

